

Silip Champion.

Fortælling af Hæbba Stretton.

(Sluttet.)

Da han var gaaet lidt bort, og hun saa op paa mig med fortvivlelsens Sløvhed i Øjet, vidste jeg ikke, hvad jeg skulde gøre med hende. Men da der nu i hendes Øje kom et Udtryk, som var en Bøn om Hjælp, saa kunde jeg ikke andet end hjælpe hende. „Gud styrke mig“, sukkede jeg i Bøn til Gud. Jeg, saa at hendes Bjalter drøppede af Vand; Hødens grumse Band, og at hendes Lemmer skælvede. Jeg blev nu greben af den inderligste Medlidenshed. Jesus Kristus elskede os trods alle vore Synder og al vor Elendighed; jeg maatte ogsaa nu vise kærlig Barmhertighed over de arme Kvinder, hvem Jesus jo ikke vilde forstøde, hvis hun lærte at trykke ham om Naade. Da hun nu stadig saa paa mig med sine store, spørgende Øjne, sagde jeg: „Vil du følge med mig hjem?“

„Hvad mener du“, udbød jeg forundret; „den store Formue forandrer jo helt din Stilling. Du kan da ikke længer være Styremænd paa et Sejlskib, det passer sig ikke for en rig Mand. Rigdom fører baade Ansvar og Pligter med sig.“

„Ja“, svarede han, „det er rigtig, men med min Rigdom maa jeg ikke glemme de Pligter, jeg havde, før jeg blev rig. Du hukker ikke, at min Fader for sit Helbreds Skyld er nødt til at være paa Søen saa meget som muligt; kun jeg kan tage Blads hos ham, selv om min Morbroders Formue var ti Gange større, end den er, saa vidde den dog ikke bringe anden Forandring for min egen Person, end jeg kan indrette vore Kåbhytter noget smukkere, end de vare før.“

„Men, Silip da!“ udbød jeg forundret, vil du virkelig blive ved at sejle?“

„Ja, derom er der ingen Tvivl, Fader ligger paa den ene Vægtstaa, og mine Penge paa den anden, hvad er tungest, hvad mener du, Tante Fanny? Jeg lod være at studere for hans Stald, det er lige saa let at give Afkald paa min Rigdoms Behageligheder for hans Skyld. Men jeg er alligevel glad over, at jeg er rig, for nu kunne vi gøre andre godt; nu kan jeg ogsaa gøre dig godt, lille Tante.“

Det var en Støffelse for mig; jeg havde haabet, at han nu vilde nyde alle de Goder, Penge kunde skaffe. Min Broder var fuldstændig enig med Silip. Jeg maatte desværre nu forstaa, at min Broder og Silip levede i et nærmere og sandere Forhold til Gud, end jeg. I Troen paa deres Frelser havde de fundet Livets højeste Lykke, den forundlebede ikke af al Verdens Guds og Gæve. Kaptein Champion holdt med mig. Han var, som jeg, mere forbløvet af Verdens Glans end af Naadens Højhed. Han mente, at han stod i Vejen for sin Søns Lykke, men Silip blev ved sin Bestemmelse. Jeg saa aldrig en Sky paa hans Ansigt, eller hørte et eneste utilfreds Ord fra hans Læber.

Filip's Penge bleve nu en god Hjælp til vor Gerning for de faldne Kvinder. Vor Virksomhed blev betydelig udvidet. Stent jeg havde hjælp nok, var jeg dog ene om Overtillighed og selve ofte Savnet af en paalidelig Støtte. Det forstod Silip ogsaa.

En Dag sagde han til mig: „Det bliver for anstrengende for dig at være ene i denne Gerning, jeg maa se at skaffe dig en Moder til alle Pigebørnene; jeg vil prøve, om jeg kan overtale Fru Transom til at komme dig til Hjælp; hun har det saa ensom siden Mandens Død, og det vil sikkert være en stor Glæde for hende at virke med i vor Samaritangerning. Hun kommer nok, naar jeg falder paa hende; Du skal se, du skal nok saa en trofast Støtte i hende.“

Filip stræbte efter at ordne denne Sag. Der blev fundet et passende Bærelse, dette blev møbleret, og saa rejste han bort efter Fru Transom. Lige Dage efter kom han med hende. Da jeg saa hende, forstod jeg straks, at hun vilde blive en Vælgning for vor Gerning og en god Støtte for mig. Hun saa saa mild og kærlig ud, og en himmelsk Fred lygte ud af hendes gode Øjne; ja det kunde ikke være andet, end at hun vilde blinde min moderlige Veninde.

Vi viste hende nu hendes Bærelse, og saa, hvordan hun frydede sig over det lille hjem, Silip havde ordnet for hende. „Du vil blive en Moder for os alle“, sagde Silip, da han satte hende ned i den bløde Bedstemedertol. „Vi have en flod uartige Børn, som det gælder om at sætte god Ekst paa, det vil blive vanskelige for Dem end med deres Stolebørn, men ved Guds Naade gaar det nok godt.“

Det gik ogsaa godt. Der var ikke een af de stakkels, elendige Piger, som vi havde oplyst og optaget i vort hjem som ikke efter nogle Dages Forløb vare glade ved at kalde Fru Transom for Moder.

Der ligger en stor Vælgning i at kunne saa Lov til at tage Del i kristelige Kærlighedsgerninger. Arbejdet for alle dem, der trænge, alle de lidende og de svage, er en Trang for den troende Kristen og giver en Lykke, der er større end de Goder, der ellers bydes en. Alle Kristne have ikke naaet at saa denne Trang til at virke i Kærlighed for Jesu mindste smaa, det er, fordi deres Tro endnu er svag, og fordi deres Øjne endnu ikke ere opladte for, at sand Kærlighed er Kendetegnet paa ægte og levende Tro.

Da jeg kom ind i Arbejdet for de uslykkelige Kvinder, vi optog i vort hjem, forstod jeg ikke den Lykke, der aabnedes for mig, og jeg gav mig derfor ikke hen i mit Arbejde med Glæde og med Tak, fordi jeg maatte og kunde arbejde. Nu ved jeg, at hin Tid var saare lykkelig for mig. Kun en Ting græmmede mig, det var, at Silip for sit eget Vedkomende kun havde saare ringe Gavn af alle sine Penge. Han ejede naturligvis nu sit eget Skib, og han og Faderen sejlede kun, hvor de havde Lyst til at komme. De kom ogsaa tit hjem; men havde de været i Land et Par Uger, maatte de paany til Sø; saa længe Kaptein Champion levede, maatte Silip tilbringe den største Del af sin Tid og den bedste Del af sit Liv ude paa Havet.

Det er underligt, sagde Kaptein Champion en Dag til Fru Transom, „at Gud skaaede mit Liv i det vilde Afrika og nu lader mig være en Byrde for min kære Søn.“

„De maa aldrig tale om den Sag, Kaptein“, svarede Fru Transom. „Det Offer, som bringes i Kærlighed, er ikke større eller tungere end det kan bæres.“

To Aar efter at Silip havde saet sin Arv, blev det bestemt, at nogle af de Piger, vi havde haft længst, skulde rejse til Amerika for at bane sig en Vej der. Dette voldte os en Del Betyrninger, det var ikke let at sende dem over med almindelige Udbandingskibe. Georg og Silip talte meget om Sagen; en Dag fik vi endelig at vide, hvad de havde tænkt.

„Hvad mener du Fanny om selv at rejse til Amerika og tale med de Familier, som skulle have vore Piger?“
Jeg blev aldeles forfærdet over denne Tante. I over 25 Aar havde jeg ikke tilbragt en eneste Nat uden for vort hjem; jeg var ikke vant til nye og fremmede Forhold; underligt var det derfor ikke, at jeg straks blev angst over dette Spørgsmaal.

Georg havde erklæret, at han var rede til at undvære min Hjælp. „Kun maa du love mig“, sagde han til Silip, „at gøre hende lykkelig og vel tilbage til mig om et Par Maanedere.“

„Med Guds Hjælp ere vi tilbage om to Maanedere“, svarede Silip, „Du har godt af en længere Søtur; vil du med, Tante?“

Hvad skulde jeg svare? I gamle Dage havde jeg undertiden Lyst til at komme bort fra mit ensartede, lille hjem, men nu var denne Tante fremmed for mig. „Kan du ikke tage Fru Transom med?“ sagde jeg undvigende.

„Hun kan ogsaa komme med“, svarede Silip, „og hun tager med, naar jeg bejder hende om det. Sig nu ja, Tante Fanny, og rejls med. I Alten rejser jeg til Liverpool og ordner alt, saa du kan saa det hyggeligt og godt; det vil blive en stor Glæde for mig at have dig med, Tante.“

Jeg prøvede endnu med nogle Indoendinger, men jeg stod jo ene med Georg og Silip og lovede derfor at tage med. Jeg havde kun nogle faa Dage til at gøre mig færdig til Rejsen. Silip kom tilbage fra Liverpool for at hente Fru Transom og mig; jeg sagde Farvel til Georg, og rejste med underlige Følelser fra mit gamle hjem over det store Hav til den nye, fremmede Verden.

Da vi kom til Liverpool, fortes vi straks ud paa den store Udbandingsdampers. Filip's eget Skib var meget mindre, derfor vilde han benytte det store Passagereskib. Vi fik den bedste Kåbhyt om Bord paa Skibet, alt var indrettet paa den behageligste og bedste Maade, Salonen ved Siden af vor Kåbhyt var møbleret med en Pragt, som forbausede Fru Transom og mig. Det var en fuldstændig Modsatning til Kåbhytterne i Forhavnen. Man kunde næppe staa op i dem, Luftten var saa kvalm, Blåsen var ringe og man var der omgivet af 300 stændende, bandende og misfornøjede Mennesker.

Da jeg vendte tilbage fra Forhavnen efter at have set Forholdene der, bedrøvedes jeg over, at alle disse funde havde det saa godt, som jeg. Dite pintes jeg af den Tanke, at jeg levede i Overflod og omgivet af mange Behageligheder, medens saa mange andre af mine Medmennesker paa samme Skib maatte lide mange Savn; men det stod jo ikke i min Magt at ændre dette Forhold; det eneste jeg kunde gøre, var, at takke Gud for hans Godhed mod mig, og at glæde mig over at Silip og Kaptein Champion gjorde alt for de rejsende for at opmuntre og hjælpe dem, saa at Rejsen blev saa behagelig for de fattige Mennesker som muligt.

I omtrent syv Dage havde vi været paa Havet, og alt var gaaet godt. Vejret havde været smukt, Søen rolig og Himlen lys. Men saa skulde vi prøves i farefulde Tider. Syv Dage efter vor Afreise fra Liverpool stod Kaptein Champion og Fru Transom og betragtede den balende Sol, der var ved at „gaa ned“ i det purpurfarvede Hav. Mod Syd havde en smal, blaamerkt Sky sig op over Havfladen.

„Hvad er det, De betragter saa opmærksomt, Kaptein?“ spurgte Fru Transom, da han stadig blev ved at se over mod denne Sky.

„Vi saa snart Forandring i Vejret“, svarede han, „nu vil de Damerne saa at vide, hvad det vil sige at være til Sø.“

Det var sent den Aften, da Fru Transom forlod Dækket. Maanen steg langsomt op, og et lysfarvet Star bredte sig under den hen over Havfladen. Da Fru Transom og jeg havde sagt god Nat til Silip, gik han atter op paa Dækket. Da vi saa i vore Kåber, forekom det os, at vi hørte Lyde, vi aldrig før havde hørt. Bølgerne slog anderledes end før mod Skibets Sider, og der lød af og til som et dybt Suk hen over Havet.

Det var Tegnet paa Stormen, der nærmede sig. Ved Morgengry rejste Stormen sig og varede ved hele Dagen og den følgende Nat. De rejsende lagde i Begyndelsen ikke videre Mærke til Uvejret. Men da Stormen blev stærkere Time efter Time, og Havet kom i et voldsomt Dyr, blev alle angstlige, og tredie Klasse's rejsende var næsten helt vilde af Forærbelse.

Damprens Kaptein saa alvorlig ud og opholdt sig stadig paa Dækket. Silip og Kaptein Champion vare ogsaa der oppe hele Tiden. Da Matten atter oprandt, sad Fru Transom og jeg i Kåbhytten og lyste med Ængstelse paa de tunge Bølgeslag mod Skibet.

Filip kom ned til os og angste os med at sige: „Skæb edes ikke af, men bliv i Tøjet i Nat.“

„Er der Fare?“ spurgte jeg.

„Ja“, svarede Silip, „Stormen er ganske vist forbi, men Skibet er læt. I maa, naar Tiden kommer, søge mig og sjælligst gøre, hvad jeg siger. De rejsende paa Jorddækket se sig som vilde Mennesker; stulle vi i Redningsbaadene, vil de fleste styrte sig i Havet, fordi de ikke kunne holde sig rolige og lytne Kommando; jeg maa derfor bede eder at lyde vore Befalinger.“

„D. Silip“, udbød jeg, „forlad os ikke.“

„Kan jeg blive hos eder, skal jeg, men jeg maa ogsaa lyde, naar jeg befales; I maa forlade mig, naar jeg bejder eder om det, lov mig det.“

„Ja“, sagde Fru Transom og saa paa Silip med et tillidsfuldt Blik, „vi skulle stræbe efter at være stille i Nøds-tiden; vi skulle gøre, hvad der bydes os. Gud er vor Tilflugt, hvad han end sender os, saa tænker han kun det bedste for os.“

Døren er ikke den værste for nogen af os, vi lende den jo som Vejen til Livet. Vi vilde overgive os i Guds Faderhånd; han vil alt til det bedste.“

Filip gik nu op paa Dækket. Pumperne vare i uafbrudt Virksomhed, og det syntes, som om Maskinen arbejdede svagere og svagere. Matten stred dog saa langsomt for os; men endelig saa vi gennem Kåbhytvinduerne, at det gryede ad Dag. Klapper saa vi dette og glædede os derover, før vi mærkede en stærk Rystelse gennem det store Skib og et Rædselskrig trængte sig gennem Havets Larm ned til os.

Kaptein Champion kom ned til os, og Fællesthytten var snart fuld af angstlige Mennesker. Vi stræbte efter at komme op paa Dækket, men dette var ikke let, alle vilde op paa en Gang. Endelig kom vi der op, hvor alt var

i Forvirring, og fortvivlede Mand og Kvinde kæmpede for deres Frelse. Kaptein Champion banede Vej for mig, indtil jeg kom hen til Silip.

„Blive vi alle frelste?“ raabte jeg til ham.

„Nej“, svarede han, „ikke alle; men jeg har lovet din Broder at bringe dig tilbage til ham igen, jeg vil gøre alt, for at frelse dig.“

„Men du følger mig da, hvis jeg bliver frelst?“ spurgte jeg ængstelig. Af hans alvorlige og højtidelige Ansigt saa jeg, at han ikke selv troede paa at kunne naa bort fra Skibet.

„Filip, jeg vil dø med dig“, udbød jeg og klungede mig ind til ham.

„Nej, Fanny, din Broder venter dig, for hans Skyld maa du leve.“

Han tog mig nu i sine Arme, bar mig hurtigt over Dækket til det Sted, hvorfra den sidste Båd hurtig skulde med rejsende. Med Stræk saa jeg ud paa det oprørte Hav. Stønt Stormen var opbrødt, og Bølgegangen dog stærk. Nogle af Baadene vare allerede i lang Afstand fra Skibet; de vare alle overfyldte af rejsende. Fra det nederste Dæk lød forfærdelige Skrig op til os. Alle raabte om Hjælp. Ingen kunde høre den. Alle saa i høj Grad fortvivlede ud. Kun Silip og Fru Transom var stille.

„Kommer Fru Transom ikke med mig, Silip?“ spurgte jeg bekymret.

„Nej“, svarede han, „hun bliver hos mig.“

„Farvel, kære Frelser“, sagde hun, „i Dag skal jeg mødes med min Mand. Farvel. Gud bevare Dem! Nu maa vi skilles!“

Jeg ved ikke, hvad der skete i de følgende Øjeblikke. Men da Baaden stødte fra Skibet, befandt jeg mig i denne. Endnu en Gang hørte jeg Silip raabe, og jeg fik Kraft til at se hans kære Ansigt. Han stod lidt afslået med sin Fader og Fru Transom. Jeg kunde tydelig se deres Ansigt, da de vinkede det sidste Farvel til mig. Solen brød just nu frem gennem Skyerne og lygte over Skibet.

„Er der intet Haab for alle disse Mennesker?“ spurgte jeg en Matros.

„Nej, det synker!“

Matroserne roede saa hurtigt som muligt bort fra det synkende Skib.

Det er forunderligt, hvor megen Angst et Menneskehjerte kan bære uden at bryde; jeg forstod ikke, at jeg holdtes i Live i dette sorgelige Øjeblik, da jeg forlod Silip, men Gud var naadig imod mig og bevarede mig.

Nogle saa Timer efter at vi havde forladt det synkende Udbandingskib, blev vi optagne af et fortvilede Skib, som var paa Rejse hjem til England. Om Tilbagereisen ved jeg ikke meget, jeg var for svag til at kunne tænke eller tale. Dog fik jeg sagt, hvem jeg var, og hvor jeg boede, til Kaptein og Lægen, der plejede mig med megen Omhu. Jeg sølte hele Tiden en vintlig og ubygkelig Sløvhed, i hvilken jeg ikke egnede at tænke klart over min Sorg. En dyb Anelse fortalte mig, at jeg havde lidt et stort Tab, men det var umuligt for mig at fatte klart, hvor stor min Ulykke i Virkeligheden var.

Omtrent tre Uger efter at jeg havde forladt London, gik jeg atter i Land i Liverpool. Det var en trist og sørgelig Rejse for mig derfra og til London. Jeg var som i en Dvaltilstand, men da jeg atter ringede paa vor Portklofte, begyndte alt at staa klart for min Sjæl. Jeg vidste nu, at Silip aldrig mere skulde ringe paa her og træde over vore Dørtrin.

Da vor Tjener kom og luskede op, bad jeg ham om at være tavst, for at min Broder ikke skulde blive forstyrret. Da jeg nærmede mig Døren til min Broders Bærelse, stod denne aaben; jeg hørte en Løse af Bibelens med dæmpet Stemme: „Jeg saa en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord var forgaet, og Havet var ikke mere.“

Jeg sank ned paa mine Knæ ved Døren og gråd.

Min Broder læste videre: „O Gud skal afløse hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Pine skal være mere.“

„Ingen Sorg og ingen Pine“, gentog min Broder med sin blide Stemme. Jeg kunde se ham gennem den halv-aabne Dør. Han saa ud i Bærelset med et lykkelig Smil. Hvem var det, han henvendte sig til; een, som jeg ikke kunde se? Der valtes et Haab i mit Hjerte, et Haab, som bragte mig en forunderlig Vindring.

„Derfor vil blot vidste, hvordan Tante Fanny har det“, sagde den Person, som sad inde i Bærelset med min Broder. Det var Filip's Stemme, syntes jeg, men jeg turde ikke tro det. Dog, det varede ikke længe, inden jeg blev overbevist om, at det virkelig var ham.

Inden jeg vidste af det, sad jeg inde i min egen Stol mellem Georg og Silip. I nogle Øjeblikke sad vi stille i tavst Glæde og i stille Bøn til Gud. Saa maatte Silip fortælle, hvordan han var bleven frelst.

Da Skibet sank, forpandt hans Fader og Fru Transom straks i det mørke Døg. Han greb en Blylæde, der låb paa Havet, ved Hjælp af denne holdt han sig oppe. Skibet var stødt mod en Klippe, og den øverste Del af Masten og Togværket ragede op over Vandet; i dette klungede Filip og nogle andre Skibbrudne sig. Ulykken var sket paa et Sted, der besadredes af mange Skibe, det varede derfor ikke længe, inden der kom et Skib, der førte dem hurtigt hjem, end det, hvormed jeg rejste. Filip var kommen til London Dagen i Forvejen. Vi have hørt, hvordan min gudhengivne Broder modtog Efterretningen om Ulykken. Han søgte Trøst i Bøgenes Bog og lod Gud tale salige Ord til hans Hjerte.

Efter nogle Ugers Forløb hørte vi, at vore Piger vare ankomne til deres nye hjem i Amerika. Kvindeerne kom nemlig først i Redningsbaadene, og disse naaedes snart af et Skib, der førte alle til New York. De strev til os, og fortalte os, hvorledes Kaptein Champion havde gjort alt for at saa dem ned i Redningsbaadene.

Filip behøvede nu ikke at sejle mere. Han var til det sidste en trofast Søn mod sin Fader. Jeg ved ikke, hvad han vil begynde med i Fremtiden, men det ved jeg bestemt, at hans Birken vil blive helliget Gud. Han har været tro i saa mange forskellige Forhold; ved Guds Naade vil han vedblive at være tro til Enden.

